

Нас родила
Непомятая звезда.
В нас оставил след
Холодный свет.
Ночью — Луна,
Потайная война,
Запрещенная мечта.

Рок-гурт «Агата Кристи»

ТИМ

Ніколи ще Тім не бігав так швидко. Його дихання давно збилося, піт заливав очі, але хлопець не зупинявся. Клятий місяць світив прямо в обличчя і не давав забути про небезпеку, що насувалася.

Хижі тіні ліхтарів швидко миготіли, назустріч мчала широка тротуарна смуга. Ще мить — і з лівого боку з'явиться довгоочікуваний поворот. Далі — глухий завулок, стіна з криво викладеної цегли, за якою порятунок.

Але чому його переслідувачі не втомлюються? Тім відчував позаду їхній чіткий, розмірений біг — відстань стрімко скорочувалася.

Ні, він більше не витримає! Зупинитися?.. Зустріти переслідувачів лицем в лице — і не таке траплялось у вуличних бійках. Можливо, одного він встигне здолати. Але Тім знав, що дурить сам себе: ці троє не були звичайними хуліганями, чужаками, що випадково забрели з інших районів.

Хлопець хрипко видихнув і, рвонувши з останніх сил, прискорив біг. Серце бухало в грудях, нерівними поштовхами підганяючи неслухняне тіло. І здавалося, що цій безглуздій, скаженій гонитві не буде кінця.

Ну навіщо, навіщо він поліз через огорожу? Клята цікавість! І зараз біжать за ним охоронці з цього великого і гарного будинку — величезного, з червоної цегли, з крутими вигинами бортиків і барельєфів, прикрашених молочними в темряві скульптурами і кованими ґратками балконів.

Будинок, якого раніше Тім чомусь не помічав, скільки не ходив знайомими з дитинства дорогами... Можливо, його вигнав за рік якийсь приїжджий багатій — он скільки всього будеється навкруги. А цей будинок і стояв якось осібно, з самого краю їхньої вулиці. І чорнів на тлі зірок, немов химерне кам'яне громадище старовинного замку — страшна, жахлива, темна оселя, що впадає у вічі. Хлопчина лише хотів глянути зблизька на дивовижний фасад, прогулятися звивистим плетивом доріжок...

Та щойно Тім, ухопившись за гладеньку кулю парканового стовпчика, обережно перемахнув через півтораметрову огорожу, увінчану гострими шпичаками, як мерщій стрибнув назад.

Першої миті йому здалося, що ці троє чекали на нього: ніби птахи, злетіли у високому стрибку над огорожею три чорні постаті й кинулися за ним навздогін.

Різкий виверт ліворуч — і ось воно, рятівне провалля глухого завулка. Три летючих стрибки — і Тім завис на стіні. Треба

лише підтягнутися на руках, перескочити через бар'єр, туди, до рідного будинку номер двадцять на вулиці Сонячній. Залізити по лункій водостічній трубі, перейти на вузький кам'яний бортик, підтягнутися до балкона, скочити на карниз «п'яткачка» і все — залишитися тільки стрибнути з розгону в рідне вікно, яке ніколи не зачинене...

Гострий тонкий біль у потилиці наздогнав Тіма якраз нагорі: він завмер, ніби передумав лізти далі, і сповз додолу. Втім, його зараз же підняли, повернули обличчям до цегляної стіни.

— Ти бачив наш будинок, хлопче?

Глухий і вкрадливий голос змусив його здригнутися: хотілось вирватися, втекти, сховатися, але Тімове тіло ніби тримали в невидимих лещатах — він не міг навіть повернути голову.

— Ти бачив будинок, хлопче? — суворіше повторила людина.

Тім вирішив не опиратися.

— Так...

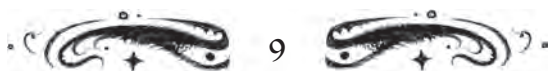
— Яким ти його бачив? Опиши. — Другий голос, здавалося, належав людині трохи старшій, звучав спокійно і впевнено.

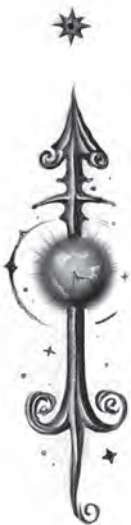
— Великий... Незвичайний.

Тіма проймали дрижаки; він не розумів, навіщо цим дивним людям знадобилося гнатися за ним, а потім ставити дурні запитання. Йому раптом згадалася страшна сцена зі старого воєнного фільму. Там, біля пощербленої цегляної стіни, стояв полонений... стояв, засуджений до розстрілу, готовий мовчки прийняти долю. Тім теж був обернений обличчям до стіни — його долоні дряпало гостре цегляне кришиво, — і почувався так само кепсько, як і герой фільму.

— Навіщо ти приходив, малий? Як опинився в тому місці? — Вкрадливість безслідно зникла, тон голосу змінився на наказовий. — Що ти забув там?

— Та нічого! — У голосі Тіма спалахнув відчай. — Я просто люблю гуляти вночі... Сам.

— Під місяцем чи під зорями? — Здається, це втрутився третій із переслідувачів. Його голос прозвучав іронічно, глузливо.

Хлопець не відповів, справедливо вважаючи, що з нього просто знущаються.

— Я не збирався робити нічого поганого, — твердо сказав він. — Просто вирішив розглянути ближче...

— Схоже, він не бреше, — задумливо протягнув насмішкуватий голос. — Що робитимемо? Відпустимо?

— Щоб він розп'ятавав про наш... будинок усій околиці? А що, як хлопець дволикий?

— Та навряд...

— Чому? Він швидко бігає, стрибає. Усі здібності якого-небудь астра.

— Не думаю... Видно, малий просто непоганий акробат, та й усе.

— Може, хай головний розбереться?

— Чи варто турбувати його через таку дрібницю?

— Тоді давай позбудемось... Швидко, без шуму. І не буде проблем.

— Ні. Ану, обернись, малий.

Тім, не насмілившись пручатися, поволі розвернувся.

В очі вдарив яскравий помаранчево-зелений спалах — ніби його накрило, впавши з самісінької висоти zenіту, величезне сліпуче сонце. Хлопець закричав. Стіни будинків вузького провулка миттєво відбили болісний крик, перетворивши його на хрипке відлуння-стогін. Здавалося, ніби під повіки заліз вогненний жар і його частинки розбіглися по тілу, розпухаючи тисячами дрібних, пульсуючих болючих точок...

І раптом усе припинилося. Тім осів, притулившись спиною до стіни. Його тіло дрібно і часто тремтіло, нагадуючи про пережите потрясіння.

— Хлопець безликий, — долинуло до Тіма ніби крізь шум водоспаду. — Тільки ось що дивно: світло місяця швидко покинуло його... Схоже, цей хлопчак не сприйнятливий до місячного

впливу. Але бачить наш будинок. Будинок лунатів. Цікавий екземпляр.

— Коротше, зроби йому, що треба, і ходімо. — У цьому голосі вчувалося нетерпіння. — І так згаяли купу часу! Навряд чи хтось помітив хлопця, хай живе. А якщо він тебе зацікавив, то візьми під нагляд. Місто маленьке, розшукаємо за раз-два.

— Ну гаразд, подумаємо...

★ ★ ★

Дзвінок розітнув ранішній сон. Будильник батька — клята китайська штука. Тім ненавидів цей винахід людства всіма фібрами душі й узагалі вважав за краще вставати самому — удосвіта.

Він знехотя розплющив очі, вловив звичні обриси вікна за прозоро-зеленуватою, дуже пожмаканою шторою і раптом завмер — згадав.

Що це було? Жахливий сон, дике марення, маячна галюцинація?

Тім обережно обмацав повіки: усе гаразд, жодних ушкоджень, зір теж у нормі.

Дзеркало у ванній лише підтвердило: з обличчям усе гаразд. Карі очі під вигорілими на сонці бровами дивилися тривожно. Їжачок коротко стриженого волосся, як завжди, стовбурчився. Тім напружив м'язи так, що жовна заходіли під вилицями й риси обличчя стали жорсткішими. Ось таким, злим, він подобався собі дужче. Та все одно веселий, пустотливий блиск в очах видавав його добродушну вдачу.

Мабуть, треба на якийсь час кинути довгі пробіжки вночі — вдень ні на що сил не вистачає, а тепер ще й жахіття почали снитися. Хоча Тім відчував — не привиділося. Надто виразно запам'яталися троє дивних голосів, цегляний бар'єр і зелено-помаранчевий спалах. Та й будинок цей — величезний, із вежами, який ніби постав із надр чорної землі... Дивний будинок — незнайомий, чужий, неначе перенесений з іншого

міста... але ж його не було там раніше! Точно не було. Треба обов'язково сходити ще раз, перевірити...

Ні, поки що вночі з дому ні на крок! Годі з нього: то на звичайних хуліганів нарвешся, то просто заґавишся. А одного разу його мало не збила машина, що вискочила з-за повороту, — Тім ледве відскочив, назавжди запам'ятавши контури колеса, що проїхалося майже по обличчю. Іншого разу брудний напівдикий бульдог, мабуть, заслужено вигнаний із хазяйського дому, мало не відгриз йому ноги — добре, що Тім притьмом перескочив через огорожу дитячого садка. І ось тепер — ці троє...

Та хіба зможе він жити без «зоряних доріг», як називав Тім свої нічні прогулянки? Чи зможе без тьмяного світла ліхтарів на вулицях, без м'якого шелесту кроків серед тиші, без таємничих вогнів нічного неба? Без далеких мерехтливих зірок — друзів своїх подорожей...

— Тимофію, спускайся! Чай холоне! Тимофію!

Голос батька повернув його до дійсності. Тім здригнувся, скривився: він ненавидів, коли батько називав його повним ім'ям, нібито якогось кота. От мама завжди іменувала сина коротко: Тім. І ніколи не стояла над ним, не вичитувала і нічого не нав'язувала, скільки він себе пам'ятав. Навпаки, мама завжди казала йому: будь самостійним, роби те, що тобі подобається, і роби це добре. А батько зараз знову заведе свою пісню про курси... Чому мама не взяла його з собою, коли йшла від батька? Цікаво, де вона зараз, чим займається? Не пише, не телефонує. Невже їй зовсім наплювати на них? Втім, це її вибір, її рішення. Ну що, і справді вже час спускатися.

Щойно Тім прожував перший бутерброд, батько зараз же спитав:

— Сподіваюсь, ти не забув про співбесіду?

Тім зробив великий ковток холодного несмачного чаю, зволікаючи.

— Тимофію, ти мусиш іти. — Батько правильно розгадав

його збентеження. — Це хороші курси. Саме для тебе. І на твої тренування залишиться час...

— Тату, я ж казав, що не хочу бути ковалем. — Тім подивився батькові в очі. — Якщо мені подобається малювати, це не означає, що я збираюся все життя робити ескізи парканів і хвірток.

— У мене зв'язки в ковальській майстерні, — гнув своє батько. — Ти закінчив дев'ятий клас, тож час подумати, як заробляти гроші.

Тім закотив очі, поставив чашку на стіл.

— Я лише закінчив дев'ятий клас. І сто разів уже казав, що не хочу бути ковалем. Буду тренером, може...

— Тренери заробляють жалюгідні гроші, — процідив батько, спохмурнівши. — А в кузні на тебе чекає чудовий заробіток... І, знаєш, синку, час припинити твої нічні пригоди.

— Може, досить так перейматися? — Тім відсунув чашку вбік. — Я вже давно сам можу вирішувати, що і як мені робити.

— Ось тому весь будинок на мені, — прикро усміхнувся батько. — Скосити траву на газоні — це ще не все, синку. Ти знаєш, у скільки мені обходиться утримання цього громаддя? Щойно поновив паркан, як почав протікати дах... І звідки гроші брати?!

Тім стиха зітхнув. Він любив будинок, хоч і розумів, що такий велетенський зараз їм не по кишені. Будинок залишився від матері й записаний був на неї. Все, що було в домі від батька, — це гарний кований паркан із листям плюща та списками. Коли мати пішла, батькові довелося самому вести господарство, і це його дуже дратувало — увесь заробіток ішов на побут.

— Гаразд, — грубо сказав Тім, підводячись, — я піду на ці художні курси, ясно? Але якщо мене не візьмуть — то все, пробач. А тренування та нічні прогулянки не кину...

— Тільки покажи їм свої найкращі малюнки. — Голос батька одразу ж подобрішав. — Наприклад, отой гарний, де візерунок

із виноградного листя і тих... зірок, такий цікавий орнамент. І кілька своїх старовинних карт. Співбесіду призначено на другу годину, не запізнись.

Тім не відповів, лише кивнув. Машинально потер лівий лікоть — дурна звичка, — і раптом відчув під пальцями шорсткий рубець. Учора цієї рани не було... Придивився — коротка товста смуга скипілої крові. Видно, добряче пройшовся по цеглі. Згадав помаранчево-зелений спалах і тепер остаточно відчув — правда. Була гонитва, дивний допит і жахливий біль.

— Я піду на співбесіду, а потім у зал, — пробурчав Тім, помітивши, що батько уважно стежить за змінами в його обличчі. — Бувай.

